

LBRIS

We know
books

THE GRAFT
by MARTINA COLE

Toate drepturile asupra acestui
titlu aparțin Editurii Miron

**MARTINA
COLE**

SACRIFICIUL

Traducere de
Mihnea Columbeanu

PROLOG

În cameră era cald ca într-un cuptor. Simțea sudoarea prelingându-i-se pe față și și-o șterse cu un gest neglijent. Ar fi vrut să plouă, ar fi vrut ca furtuna să izbucnească, și totul să se termine odată.

Acest gând aduse un zîmbet pe chipul atrăgător al lui Nick Leary.

Era agitat – obosit, dar nu somnoros. Nu putea dormi. Avea prea multe gânduri în cap.

Soția lui dormea adînc alături, sforăind încet. Zăcea ghemuită ca de obicei, cu fața lipsită de cutele pe care le aducea întotdeauna lumina zilei. Părul ei blond era încă imaculat, chiar și în somn. Tammy nu arăta niciodată neîngrijită, asta făcea parte din personalitatea ei. Nick bănuia că dacă ar fi intrat într-o coliziune frontală cu mașina ei cu dublă tracțiune, ar fi murit cu fiecare fir de păr la locul lui și machiajul intact, ca stelele de cinema în filme. Tammy scăpă un vînt ușor, făcîndu-l să zîmbească. Avea să-i crape obrazul de rușine, cînd urma să-i spună. Soția lui detesta orice referire la funcțiile fiziologice și ar fi făcut cele mai mari eforturi ca să ascundă faptul că și ea rîgîia, se bășea și se căca la fel ca toată lumea.

Nick zăcea pe spate, cu un antebraț peste ochi. Era un om masiv, înalt de statură, și cu o personalitate pe potrivă. Avea reputația unui afacerist abil și a unui prieten loial. Își cultiva această imagine cu grijă, fiindcă era foarte importantă pentru el.

Rareori făcea vreun lucru de pe urma căruia să nu aibă de câștigat, motiv pentru care avea o casă cu opt dormitoare, destui bani ca să facă tot ce voia, și un stil de viață invidiat de majoritatea cunoscuților. Dar Nick făcuse sacrificii pentru asta, strânsese cureaua ani de zile – cât de mult posibil.

Auzi un tunet în depărtare și simți că în sfârșit începea să se relaxeze. Peste câteva secunde, răpăitul ploii în ferestre îl făcu aproape să strige de bucurie. Se rugase să plouă. Îl durea capul din cauza tensiunii. Întotdeauna avea dureri de cap când se anunța furtună, dar de data asta îl frământau și multe gânduri. Se foi în pat, neliniștit.

– Stai locului, Nick, pentru Dumnezeu.

Vocea lui Tammy era înfundată, dar în ea se recunoștea nervozitatea.

– Iartă-mă, Tam.

Făcu un efort să nu se mai miște. Asta-i mai lipsea, să se trezească și ea și să-l cicălcească iar.

Închise ochii din nou, deși știa că n-avea să adoarmă.

Și atunci, auzi.

Deschizînd iar ochii, rămase nemișcat. Avea încă trupul acoperit de transpirație, când simți primul fior rece.

Își încordă auzul, cu toate fibrele în alertă maximă. Tunetul bubui puternic deasupra, și un fulger luminează camera. Coborî încet din pat și porni tiptil pe podelele dormitorului, strecurîndu-se pe palier.

Ploua tot mai tare; auzea sunetul apei înconjurînd toată casa.

Se opri la auzul mișcărilor înfundate de la parter. Cineva umbla prin camere. Recunoscuse sunetul sertarelor. Inima începu să-i bată mai tare. Trecînd pe lîngă dormitoarele copiilor, fu ușurat să vadă că aveau ușile bine închise.

În capul scării, se opri ascultînd din nou un moment, înainte de a coborî cît putea de încet. Ajuns jos, căută în suportul de umbrele și găsi bîta de baseball pe care o lăsase acolo tocmai pentru o asemenea ocazie.

Casa era mare, pe o proprietate de șapte acri de teren, greu accesibilă. Se intra prin porți electrice, și nimeni nu venea vreodată neanunțat la familia Leary.

Nick aruncă o privire în antreu. Trei uși duble dădeau în camera mare din față, în încăperea cu televizorul și în sufragerie. O altă scară cobora în pivniță, după care urmau ușa bucătăriei și cea a cabinetului. Lîngă cabinet se afla și o bibliotecă bine garnisită. Zgomotul, însă, se auzea din cabinet.

În cabinet, Nick își ținea seiful.

Se strecură prin hol. Inima i se ridicase în gură. Înghiți cu dificultate. Furtuna se mai liniștise pentru un

moment, dar acum se întetea din nou. Vîntul suiera în jurul casei, cu un sunet lugubru, înspăimîntător, iar Nick nu mai putea să nege că-i era teamă. O teamă cîm nici-cînd nu mai simțise.

Se gîndi la Tammy și la băieți, pentru ca nu cumva spaima să-l facă s-o ia la fugă.

Ușa cabinetului era întredeschisă. Nick se uită înăuntru, apoi o împinse și mai mult. Cineva stătea în picioare lîngă șemineu, cu spatele spre ușă. Purta o mască de ski și era îmbrăcat complet în negru. În mîna ținea o armă, un pistol mare, cu țeava în jos, pe lîngă trup.

Se întoarse cînd Nick năvăli în cameră, ridicînd mîna cu pistolul. Nick îl nimeri cu bîta de baseball în braț și auzi trosnetul osului. Individul se prăbuși la podea, iar Nick îl lovi iar și iar, peste cap și trup, din răsuputeri. Bulangiul n-avea să se mai ridice, de-asta era el sigur. Cînd se opri în sfîrșit, gîfîia de efort.

În penumbră, văzu că intrusul nu se mai mișca, și răsufle ușurat. Se răsuci să aprindă o lampă, și o văzu pe Tammy în ușă, mută și înfricoșată, cu cei doi băieți de-o parte și de alta, albi la față de spaimă și șoc. Nick lăsă bîta însîngerată să cadă și alergă să-i îmbrățișeze pe toți trei.

– E-n regulă. Totul o să fie bine.

Continuă s-o repete ca pe o mantră, cu glasul tremurîndu-i după ceea ce făcuse. Apoi îi scoase din cameră și-i conduse spre bucătărie, aprinzînd din mers toate luminile.

– E-n ordine, băieți. Tăticul e aici. Scum sînteți în regulă. Strînse la piept cele două capete blonde, simțind cum le tremurau umerii înguști.

– Acum ce s-a mai întîmplat, Nick? Ce mama mă-sii s-a-ntîmplat?

Tammy smulse copiii de lîngă el, privind tot timpul spre ușă. Din cauza șocului, dinții îi clănțăneau.

– Un hoț, iubito. L-am prins...

Nick lăsă fraza în aer, luînd receptorul telefonului de pe perete.

– Ce faci?

– Sun la poliție, dragă.

Tammy privi din nou spre ușă.

– Și dacă se scoală...

Băieții izbucniră în plîns.

Nick clătină din cap, străduindu-se să-i calmeze pe toți trei.

– N-o să se mai scoale. Îți dau cuvîntul meu, nu pleacă nicăieri, iubito.

Ridică o mîna, făcîndu-le semn să tacă, în timp ce auzea vocea operatoarei de la serviciile de urgență.

– Poliția, vă rog, am avut o spargere. L-am prins pe labagiu...

Vorbea cam fără șir, agitat, așa că-i dădu receptorul soției sale.

– Spune-le tu, eu mă duc să văd ce face.

– Nu!

Cu un țipăt, Tammy lăsă receptorul să cadă, începînd să strige, îngrozită:

– Avea pistol, Nick, am văzut un pistol... O să ne împuște pe toți!

Se isterizase. Cînd Nick reuși s-o calmeze, din depărtare se auzeau deja sirenele poliției.

– O, slavă Domnului, slavă Domnului!

Tammy ieși în fugă pe aleea din fața casei, împreună cu fiii ei, în întîmpinarea poliției și a ambulanței.

– Are pistol... are pistol...! striga ea la nesfîrșit.

Polițiștii îi dădură repede la o parte din drum, încercînd să-i calmeze. Voiau să știe dacă intrusul mai era înarmat, dacă exista riscul de a încerca să iasă cu forța din casă. Întrebară și unde era soțul ei, dacă nu pățise nimic, sau era ținut ostatic.

Dar Tammy nu mai era în stare să comunice rațional, așa că o lăsară în seama infirmierilor de la ambulanță.

Băiatul cel mare, Nick junior, fu cel care le spuse toate detaliile necesare.

Între timp, Nick senior revenise în cabinet, unde privea trupul prăbușit la podea. În jurul capului i se formase o băltoacă de sînge. Îi simțea mirosul dulceag grețos. Făcu un pas înapoi, ieșind din cameră, și se lăsă să cadă pe canapeaua mică din antreu.

Acolo îl găsiră polițiștii, cu capul în mîini, mormăind la nesfîrșit:

– Ce-am făcut? Doamne sfinte, ce-am făcut în noaptea asta...?

CARTEA ÎNTÎ

Nu e fiară așa de crudă încît să nu cunoască mila.

– William Shakespeare, „Richard al III-lea“, Actul I, scena 2

CAPITOLUL 1

Tammy adormise în sfârșit, prin grija infirmierilor, iar băieții erau cu guvernanta, în camera de joacă. Nick simțea cum plutea tăcerea peste casă, și o detesta. Se făcuse dimineață, și cum necum, noaptea trecuse. Polițiștii vorbiseră cu el, la nesfârșit, pînă cînd medicul le spusese că Nick mai avea nevoie și să respire puțin. La urma urmei, suferise un șoc. Nu că poliția ar fi ținut seama de asta, desigur.

Dar, o dată ce aflaseră identitatea intrusului, păruseră să-l mai slăbească oarecum pe Nick. Erau mai înțeleghători, mai dispuși să creadă în teama lui pentru familie. Un timp, Nick se temuse să nu-l considere pe el vinovat, în locul tînărului care-i spărsese casa. În ultima vreme, lumea înnebunea tot mai mult în direcția asta.

Mama lui, Angela, care urmăra expresiile ce se succedau pe chipul fiului ei, spusese cu severitate:

– Ai să-ți revii, Nick. Nici un om cu mintea întregă nu te-ar aresta pentru asta, fiule. Ai apărat ceea ce-i al tău.

Vocea mamei lui era aspră, cu un accent cockney ce părea deplasat în casa aceea aristocratică. Dormise în tot timpul incidentelor, grație obiceiului ei de a bea un

whisky înainte de culcare.

– Mai lasă-mă și tu, mamă, bine? Fă un ceai bun.

Angela vîrî ibricul în priză, dar Nick îi distinsese furia în poziția bătoasă a spatelui, cu umerii rigizi.

Zîmbi cu blîndețe.

Mama lui era ca o zvîrlugă de jăratric. O adora din tot sufletul. Dar gura ei neferecată îi pricinuisese destule necazuri, nu numai cu familia ci și cu alții care intrau pe orbita ei. Angela Leary nu știa niciodată cînd era mai bine să tacă.

– Bulangiul ăla mic tot avea s-o-ncaseze pînă la urmă.

Vocea îi tremura de furie. Să intre în casa fiului ei, înarmat! Pistolul o speriasese cel mai tare, și faptul că infractorul era un toxicoman cunoscut și hoț notoriu. Cînd infirmierul îi înlăturase masca, ofițerii îl identificaseră imediat. De fapt, toate secțiunile de poliție îi aveau semnalmente. Pe scurt, era un căcățiș – ba chiar un căcățiș foarte periculos.

Neluînd în seamă nevoia de liniște a fiului ei, Angela Leary continuă să vorbească:

– Cine se cred oamenii ăștia? Să intre-n casele altora să-i jefuiască, să-i împuște! Să umble pe furiș cînd oamenii civilizați dorm în paturile lor... paturi plătite cu multe sacrificii, nu din furțișaguri. Și mai avea și pistol! Iisuse Christoase, cînd stau să mă gîndesc ce s-ar fi putut întîmpla, mi se face și rău de frică. Să vă-mpuște în paturi, ar fi putut...

Nick avea senzația că din clipă-n clipă putea să-i

explodeze capul.

– Bine, mamă, în regulă, am înțeles ideea!

Începuse să strige la ea.

Numaidecît, Angela veni spre el, îngrijorată. Arăta bătrînă și firavă, iar lui Nick îi păru imediat rău că strigase la ea – dar nu mai putea s-o asculte.

– Iartă-mă, mamă, dar mi-e așa de greu...

Lăasă fraza neterminată.

– Nu, tu să mă ierți pe mine, fiule. Ar trebui să știi cînd e cazul să-mi țin fleanca. Da' nu-mi vine să cred c-ar fi în stare cineva să-mi facă una ca asta – mie, sau alor mei. Dacă puneam eu mîna pe el...

Ridică din umeri.

– Oricum, să sperăm că n-o să moară. Mai bine să trăiască și să se ducă la-nchisoare. Deși, acum n-au să-l mai bage-n pușcărie, nu? Probabil o s-ajungă-ntr-o vacanță-n afurisita aia de Africa, sau cine știe unde. Îi știi cum sînt, inimoșii dracului!

Nick ar fi rîs, dac-ar mai fi avut putere. Angela făcu ceaiul, continuînd să îndruge verzi și uscate la adresa lumii, dar Nick n-o mai asculta.

Băiatul era viu.

Numai la asta se putea gîndi.

Băiatul era încă viu.

* * *

– Fiul dumneavoastră e într-o stare foarte gravă, doamnă Hatcher.

Glasul medicului era scăzut. Femeia îl privi drept în față.

– Nici nu mă mir, nu? Doar i-a făcut capu' chisăliță cu bîta de baseball.

Rîse nervos, ascuțit, iar doctorului i se frînse inima.

– Ar trebui să vă gîndiți serios la ce v-am spus. Donarea de organe poate fi foarte liniștitoare pentru unele rude. E ca și cum o parte din acea persoană încă ar mai trăi...

Doamna Hatcher se întoarse spre medic, cu ochi strălucitori, spunînd cu o voce înăspriță de emoție.

– Nu dau nimic! O să se facă bine. I-un luptător, Sonny al meu, un băiat puternic.

Lacrimile i se revărsară pe obraji.

– O să fie bine, iubească-l Dumnezeu. Are nevoie doar să doarmă nițel, atîta tot.

Medicul clătină din cap spre sora care stătea lîngă femeia distrusă, oftînd.

Încă o dată, doamna Hatcher apucă strîns mîna fiului ei, spunînd veselă:

– Sonny al meu o să se trezească-n curînd. N-are decît șapțișpe ani. Niciodată nu se scoală-nainte de cinci dup-amiaza, nu-i așa, tinereii ăștia?

Dădu din cap spre soră, în așteptarea unei confirmări. Deznădejdea din ochii ei o făcea pe soră să simtă că-i venea să plîngă.

– Vă mai aduc un ceai.

Ieși din rezervă, împreună cu medicul. Amîndoi știau că Sonny Hatcher n-avea să mai deschidă ochii. Era în moarte cerebrală.

Judy Hatcher închise ochii, încercînd să-și stăpînească lacrimile. Avea fața hăituită, dar în ultima vreme nici nu mai arăta altfel. Băutura și drogurile își spuneau cuvîntul. Părul ei blond era slinos și strîns înapoi din jurul feței. În ochii albaștri i se citea neliniștea, în rest fiind aproape la fel de morți ca ai fiului ei, iar trupul ei, zvelt de constituție, era emaciat de la excesul de vodcă și plăcerea unor weekenduri dedicate cocainei și amfetaminelor, deși drogul ei preferat era heroina. Ar fi trebuit să încerce să se lase, însă metadona nu avea același efect, aceeași putere de a-i șterge din minte toate necazurile și gîndurile.

Se aplecă și-și deschise geanta, scoțînd din nou fotografiile.

– Ia, uită-te la asta, Sonny, tu și cu mine la Yarmouth. Aveai doar doi anișori, mai ții minte?

În voce i se simțea speranța, dar la drept vorbind abia dacă-și mai amintea ea însăși; fusese beată și drogată aproape toată vacanța. Pe-atunci, încă mai era cu Tyrell, tatăl lui Sonny. Fusese un bărbat atît de chipeș – și încă mai era. Privi cu tristețe fotografia. Sonny era leit tatăl lui, doar că n-avea pielea la fel de închisă la culoare.

Lăsase un mesaj la mama lui Tyrell și spera ca acesta să vină să-l vadă pe Sonny înainte de... Mai bine să nu se gîndească. Nu închidea nici un aparat, orice-ar fi zis ăia. În adîncul sufletului, voia ca Tyrell să vină și să ia el

hotărîrea în locul ei. Dar Tyrell era în Jamaica, împreună cu a doua nevastă și cei doi copii ai lor, așa că avea un drum lung de făcut.

Mama lui Tyrell o ducea bine, binecuvîntată să fie. Își iubea nepotul, dar acum stătea închisă în casă, prea speriată ca să mai plece. Judy avea s-o sune din nou, curînd, ca s-o anunțe cum se mai simțea Sonny. Era o femeie de treabă, bătrîna Verbena, o adevărată stea. Îi era lui Judy aproape ca o mamă, și-și adora cel mai mare nepot. Dar nici nu era de mirare. Practic, ea îl crescuse.

Verbena fusese bună și cu ea. Mereu luase măsuri ca Judy să aibă ce mînca și încercase s-o ajute să-și poarte de grijă. De fapt, de-a lungul anilor, Judy nici nu știa ce s-ar fi făcut fără ajutorul ei.

Își rezemă capul pe pernă, lîngă al lui Sonny, și începu să plîngă. Altceva, nu știa ce să facă.

* * *

– E un nemernic prăpădit, trebuia s-o pățească, mai devreme sau mai tîrziu.

Glasul Detectivului Inspector Rudde sună plictisit. O dată ce-și dăduseră seama că tînărul ce zăcea stîlcit în bătaie pe podeaua cabinetului era Sonny Hatcher, polițiștilor le cam pierise interesul. Era un spărgător cunoscut cu antecedente penale, avea un cazier lung cît brațul, și mai era și un căcăcios prost-crescut și cu gură